Askeri faşist darbenin 4. yıldönümünde bir kez daha:

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

12 Eylül 1980 Türkiye politik tarihinde nefretle anılan ve anılacak gün! Nasıl anılmasın ki? Bu günde, faşist Türk ordusu, bekçi köpekliğini yaptığı köhne komprador patron-ağa düzenini yıkılmaktan kurtarmak için yönetime doğrudan ve açıktan el koymuştu; öyle bir el koyuş ki, bu, faşist ordunun kılıcı, proletarya ve emekçi halkın başı üzerinde sallanıp durdu. Generaller çetesi, ölüm saçtı, kan kustu, proletarya ve emekçilere yaşamı zindan etti. Zincirlerinden boşanmış tam bir faşist gericilik kol gezdi. Yeni bir dönem başladı proletarya, emekçiler, devrimci örgütler ve komünist hareket için!

Bu dönemde:

*Devrim yenildi; karşı-devrim geçici politik bir zafer kazandı; yenilgi ve politik durgunluk ortamı egemen oldu.

*Var olan sınırlı demokratik hak ve özgürlükler rafa kaldırıldı, kitlelerin tüm devrimci kazanımları gaspedildi, proletarya ve emekçiler politik özgürlük kırıntılarından yoksun bırakıldı.

*İşkence günlük bir devlet politikası olarak uygulandı; onlarca komünist, devrimci işkencede yaşamını yitirirken, binlercesi de sakat kaldı.

*Toplumsal yaşam tümüyle askerileştirilmeye çalışıldı; okullar, mahalleler, işyerleri, köyler, vb. kışlalara çevrildi; onbinlerce insan tıkabasa zindanlara dolduruldu; Türkiye tam bir hapishaneye dönüştürüldü.

*Kürdistan'da dizginsiz bir ulusal zulüm uygulandı; Türk şövenizmi ayyuka çıkarıldı.

*Yurtsever-devrimci basın yasaklandı; düşünen beyinlere zincir vurulmaya çalışıldı.

*Bilime, aydınlığa, ilerici ve devrimci halk kültürüne düşmanlık doruğuna çıkarıldı.

*Ekonomideki tekelleşmeye uygun aşırı merkeziyetçiliğe dayanan bir üst yapı biçimlendirilmeye çalışıldı ve yapılan anayasal yasal ve idari önlemlerle süreç içerisinde bu tamamlandı. Parlamento seçimleriyle geçilen politik rejim ordu tarafından güdümlendi ilmesi sağlandı ve bu rejim içinde ordunun etkinliği daha da arttırıldı.

*Ekonomik bunalımın bütün yükü, proletarya ve emekçilerin sırtına bindirildi; egemen sınıflar karlarına kar katarken ve gittikçe daha çok palazlanırken, geniş emekçi yığınları ise açlığın, yokluğun ve yoksulluğun dipsiz çukurunda inledi.

*Türkiye kapitalizminin emperyalizme bağımlılığı giderek daha da arttı. Türkiye rejimi ABD emperyalizminin ve NATO'nun savaş arabasına daha sıkı bağlandı, batı emperyalist ittifak sistemi için ortadoğuda yeni görevler üstlendi.

Kısaca, askeri faşist diktatörlük ve onun başı faşist cuntanın, proletarya ve emekçi halka getirdiği, daha fazla baskı, işkence, idam, kurşun, gözyaşı, zam, vb. vb. oldu. Gerisi boş laf. Sermayenin ve gericiliğin kanlı sopası faşist cunta, ilerleyen süreçte ne mal olduğunu, kimleri savunup kimleri koruduğunu ortaya koydu. Kitleler, faşist generaller çetesinin azgın halk ve emek düşmanı yüzünü bizzat yaşayarak gördü. Faşist cunta, ulusal ve özellikle de uluslararası demokratik kamuoyunda teşhir oldu. Artık gelinen yerde generallerin işi zordu. Faşist generaller, 6 Kasım, 1983 seçimleriyle demokrasiye(!) geçmek zorunda kaldılar. Ama bu, ordu güdümlü parlamenter maskeli faşist diktatörlükten başka bir şey değildir, olamazda.

6 Kasım seçimlerinden bugüne kadarki uygulamalar, bunun ne mene bir demokrasi olduğunu göstermiştir, göstermektedir. Bugünde, ordu güdümlü parlamenter maskeli faşist diktatörlük altında baskı ve terör bütün hız ve şiddetiyle devam ediyor. Bugünde, işkenceler günlük bir devlet politikası olarak benimseniyor. Bugünde, onbinlerce anti-faşist, devrimci, komünist zindanlarda ömür çürütüyor. Bugünde, Kürt ulusu üzerindeki azgın ulusal baskı ve soykırım politikası sürüyor. Bugünde, Türkiye ekonomisinin içinde debelendiği bunalım derinleşerek sürüyor ve bunalımın tüm yükünü proletarya ve emekçiler çekiyor. Bugünde, Türkiyenin emperyalizme olan bağımlılığı artarak devam ediyor, emperyalistler, özellikle İMF aracılığıyla, dünya kapitalist sistemindeki işbölümünde Türkiye'ye düşen rolün yerine getirilmesi için faşist Özal hükümetine ekonomik politikalarını dayatıyor, Türkiye rejiminin, ABD emperyalizmine ve NATO'nun savaş arabasına daha sıkı bağlanması sürüyor.

Ordu güdümlü parlamenter maskeli faşist diktatörlük altında da fazla bir şey değişmedi. Gerçekte sermayenin ve gericiliğin bu yeni sözde çözüm alternatifi de, proletarya ve emekçiler için baskı, zam, zulüm, işkence demektir. Kitleler, kendi deneyimleriyle bunun böyle olduğunu giderek anlamaya başlıyorlar. Ordu güdümlü parlamenter maskeli faşist diktatörlüğe karşı kitlelerin hoşnutsuzluğu giderek artıyor. Özellikle proletaryanın saflarında bir hareketlenme başlamıştır bile. Zindanlarda özgürlük mahkümlarının direnişleri hergün yeni biçimler alarak sürüyor. Karşı-devrimin iç çelişki ve çatışmaları giderek derinleşiyor. Sermayeyi ve gericiliği zor günler bekliyor. Devrimin lehinde olumlu gelişmeler yaşanıyor. Ancak, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleleri örgütsüz bir vaziyette bulunuyorlar. İşçi sınıfı kendi politik öncü örgütünden, komünist partisinden yoksun bir durumda ve yanısıra komünist-devrimci çalışma çok sınırlı bir kapsamda yürütülmektedir. Gelişen mücadeleler kendiliğindenci bir yapıda oluşmaktadır. Bu bakımdan kendiliğinden gelişen mücadelelere müdahale etmek, onu örgütlü, bağımsız politik bir hareket düzeyine çıkarmak, günün en acil devrimci görevlerindendir. Biz Türkiyeli komünistler, zorlu ve sabırlı bir çalışmayla beraber, işçi sınıfının hergünkü eylemine müdahale edecek, ona sosyalist bilinci taşıyacak, onun en ileri kesimlerini örgütleyecek, şanlı proletarya partisini kurma yolunda yılmadan bir çalışma yürüterek, bu şerefli görevi er veya geçte olsa gerçekleştireceğiz. Ona ne şüphe ki, proletarya ve emekçi kitleleri proletarya partisi önderliğinde, sermayenin ve gericiliğin kanlı egemenliğini parçalamak için, sabırla ve bilinçle hazırlanacak, devrimci-demokratik halk cumhuriyetini kurarak, politik özgürlüklerin en geniş kullanılma koşul ve olanaklarını yaratacak ve kesintisiz olarak sosyalizme geçeceklerdir.

Elbette, Türkiye proletaryası ve emekçileri bu mücadelesinde yalnız değildir. Diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleri onlarla birlikte dir. Türkiye proletaryasının ve emekçilerinin, diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerinin enternasyonalist yardım ve desteğine bugün her zamandakinden daha fazla ihtiyacı vardır.

Farklı uluslardan proleterler, anti-faşistler, devrimciler, komünistler,

Sizleri, 12 Eylül faşist askeri darbesini 4. yılında bir kez daha lanetlemeye çağırıyoruz. Türkiye'deki işkencelere, idamlara, Kürt ulusu üzerindeki azgın ulusal zülme, insanlık onurunun ayaklar altına alınmasına karşı sesinizi yükseltiniz. Değişik uluslardan Türkiye proletaryası ve emekçi halkının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine omuz veriniz. Köhnemiş Türkiye rejiminin zindanlarındaki özgürlük mahkümlarının şanlı direnişlerini destekleyiniz. Bilmelisiniz ki, onlar yaşama savaşını veriyorlar, onurlu yaşamak için ölümü onurluca ve severek kucaklıyorlar.

Haydi 12 Eylül faşist askeri darbesini 4. yıldönümünde lanetleyerek Türkiye proletaryası ve emekçi halkıyla enternasyonalist dayanışmayı yükseltmeye!

— KAHROLSUN ORDU GÜDÜMLÜ PARLAMENTER MASKELİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

— YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!

TKP/M-L HAREKETİ
YURTDIŞI KOMİTESİ